

„Szólj igazat, betörök a fejed.”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre 3 frt — kr.
Fél évre 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Idé intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadó-hivatal.

A kártyahősök.

Eseménydús időket élünk,

Bizony sok minden megesis.

Ma még a büszke grótot játssza,

Csak úgy dobálja ezreit,

S holnap már — jaj, szegény fejének! —

Mint kártyahőst csipik nyakon.

— Bizony ingó a sorsa annak,

Ki a kártyára tesz vakon.

Ma még ezrekkel telt a tárcza;

De ez még mind kevés neki.

Vagy nyer vele még tizszer annyit,

Vagy, ha kell, ezt is elveri.

S elhagyva szenvedő családját,

Kártyára adja a fejét.

Mit bánja aztán, hogyha rajta,

Elvesziti becsületét.

S ha nincs zsebében semmi, semmi.

— Hiszen dolgozni nem szeret.

Nem is próbálta, nem tanulta;

Az valami bajos lehet: —

Kártyázni megy . . . nyer majd a kártyán,

S a kártya lesz rajt nagy csapás. —

Hogy meneküljön, fegyverhez nyul . . .

Hiszen mi marad hátra más?

Lejárt a tétlenség világa,

A szemfényvesztések kora!

A ki csalárd utakat választ,

Az jóra nem talál soha.

Mint Bastian, olyan csúful jár;

Leálcázzák az emberek.

— Lőjön aztán golyót agyába,

Hogy ne bukása ölje meg!

P—s M—r.

De azért nem szennyes.

Sokat beszélnek felőle, ismeri az egész főváros, ismeri a magyar nemzet, de különösen jól ismeri a „függetlenség“-i párt.

Hogy ne, hisz elnöke.

De nem kor elnöke, mert habár öreg is, de nem ő a kör legöregebb tagja; van nálánál sokkal őszebb szakálú akárhány!

Ő választott elnök, s ez sokat mond, a „Függetlenség“-nél, hol minden ember független, nagyon nehéz a szavazatokat összehozni, s az ő választásánál mégis sikerült a sok függetlenségit függővé tenni egy név körül.

No de jó elnök is, az elnöki csengettyűt egyetlen egyszer használta, akkor, mikor az a Polónyi gyerek olyan nagy hű-hót csinált a körben Verhovay miatt, hogy még a szolga is hallgatódzni kezdett az előszobában, hogy ugyan min is veszekednek oda bent a nagyságos urak!

Elnöki tekintélyét soha sem veti latba, mert tudja hogy a gyerekeknek úgy se lehet parancsolni; mert azok mindig esintalankodnak; az öregeknek meg már be nőtt a fejük lágya, azok úgy se csinálnak kravalt, s ha szidták is az átkos kormányt, de azért az országház buffetjében nyugalmasan reggeliznek együtt az átkos kormányférfiaival.

Jelleme is tiszta, hisz bár nem félszázadon át mint Atlasz a földet, de mégis 35 év óta viseli vállain a független Magyarország kivívásának nagy gondját!

Neve is hangzatos, a hányszor a cigány rá huzza hogy: „Lajos bácsi azt izente“, — mindig elmosolyogja magát, azt hiszi, róla szól az ének. — s ily tévedés megbocsátható, hisz az ő neve is Lajos, — az ily csekély hiúság pedig fel se róható, hisz közte, s a közt a Lajos közt, kiről a cigány muzsikál csak 20 év külömb-

ség van, — s mi az a husz év, egy csepp a függetlenség eszméjéért eltöltött életben!

A Sándor utcza palotában ő a legismertebb „Függetlenség“-i alak, mert ő írja alá mindazt a sok meghívót, a mi a függetlenség, — bocsánat e toll hibáért, Függetlenség“-ben értekezletre hívja össze a romlatlan szívű hazafiakat, a valódi magyarokat, a tiszta „Függetlenség“-i párt képviselőit.

Ellenségei tőkét csinálnak nevéből, azt állítják, hogy nem lehet az tiszta jellemű ember, kinek neve is a mocsárban hever, pedig ezt csak a rossz nyelvek mondják, mert az öreg úr, habár neve nem is ajánlatos, azért tiszta, egyenes ember, s meggyőződésből tagja pártjának, nem úgy mint sok más, — s azért ő még sem szennyes, habár neve

Mocsáry Lajos is.

Figyelő.

Egy kis félreértés.

Slojme: Igaz volna az gróf ór hodj nagybátja betegsége annyira megrosszabultha magát, hodj minden pillanatban a legrosszabbthól lehet tarthani?

Gróf: Minden bizonnyal, én már

mindenre elvagyok készülve . . .

Slojme: Úgy? Azthat hitthem hogy gróf úr sak a felit fogja örökhülni.

Jó barát.

A. A szabó akit ön ajánlt, roppant imposztor; képzelje csak, a téli rokkomat, melyet javítani adtam, elzalogosította.

B. No lássa kedves barátom, ez okból az én téli rokkomat meg kiváltotta, — azért ajánltam önnek, Most ajánlja tovább, akkor ön is rokkjához jut.

Időszerű.

A. Ki lehet az az úr, aki karján Elza kisasszonnyal sétál?

B. Az völegénye — egy banknál pénztárnok: igen jó parthie, mert roppant gazdag.

A. Úgy, és vajjon mennyire rúghat vagyona?

B. Hja! azt még voltaképen nem lehet tudni, hogy mennyivel áll odább.

XVI.

Fájt . . .

Fájt, a mikor máshoz mentél,
Nem énhozzám, feleségül;
Fájt, hogy engem oda hagytál
Hütellenül, vigasz nélkül.

Hogy más ölel, hogy más csókol;
Szörnyen bántott az a tudat!
Hejh, de mégis legjobban fájt,
Mikor eltárgált az urad!

Párbeszéd.

Pandur: Tudja-e kigyelmed bíró uram, hogy a vármegye mért vetteti le velünk a risztungot?

Biró: Már hogyan tudnám.

P: Hát mondja kee!

B: Hát azért, mert mivel hogy az urak egyet értenek a zsványokkal, kigyelmeteket el te-

szik a láb alul, mert tudják, hogy kigyelmetek nem kigyelmeznek a zsványoknak, a zsandárokat meg behozzák, hogy a szegény legényeknek legyen kívül pajtásokdniok.

P: Szent igaza van kigyelmednek bíró uram.

Kifizette.

Kéregető vándorló (egy a városligetben ülő hölgyhöz, aki ölelét karján libaczombbal kínálhatja): Egy szegény éhes vándorló kis alamizsnáért esedezik.

Asszony. Nincs semmi, — tovább mehet!

Vándorló (az asszony öleléhez): Ifjú úr legyen oly jó és kérlelje meg érettem a mamáját.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember!
Már most azoknak a szegény túlvilági szellemeknek sem hagynak békét e gyarló földön. A mi felvilágosodott trónörökösünk és János főherceg elhatározták, hogy ők megcsipnek egy olyan kóborló szellemet, s csakugyan sikerült is egy igen tisztelt világ bolonditót, valami pinczéből avancirozott médiumot — bizonyos Bastian nevűt — lefűlelnök. A jámbor férfiú örült azután, hogy harisnyában ép bőrrel menekülhetett el János főherceg palotájából. Tessék!.. ez az erőszako-

kos XIX., század újja letörte a szarcát egy lélekbutító üzelemnek. Hol vagytok hát most ti világot teli harangozó tanárok, doktorok s több e féle kitünőségek? Elbújhattok már lélekidézö kolonpolástokkal. Mert csakugyan magam is szeretném tudni, hogy mit keresnének a már elhunytak szellemei újra itt e földön? Örülnek, hogy egyszer kimenekülhettek a testnek nevezett börtönükből, nem hogy kedvök kerekednék újra itt csatangolni. Bőgáncsfalván is megfogott a falukovácsa, — a ki bátor katona viselt ember volt, — egy ilyen fajta kopogó szellemet, a ki egy jómódú özegey asszony padlásán kísértette a remegő emberiséget; hanem a mint megcsipték hát a lepedő alul egy hatalmas oldal szalonna tünt elő, melyet valószínűleg útravalónak akart vinni ő szellemsége a túlvilágra. A lelket azután becsukták és őrizték reggelig nagy erősen, s ekkor tünt ki, hogy biz ő kigyelme nem más, mint a szomszéd falubeli cigánybögös, kapott is olyan 15-öt, hogy nem adta volna ötvenért sem. Már most ha valaki azt mondja nekem, hogy vannak szellemek, én azt úgy föbe kollintom egy kezem ügyébe eső valamivel, hogy csakugyan szellem lesz belőle. Bolondítsa a nagyapját de engem ne. No nézze meg az ember!..

Alapos ok.

— Igaz az kedves barátom, hogy ön elhalt nevének nővérét szándékozik elvenni?

— Természetesen! Hát tudja ezt azért teszem csupán, mert anyósomat már ösmerem.

Deczemberben.

— Ha ön 8 nap lefolyása alatt nem fizet bepe-relem.

— Micsoda 8 nap alatt? De gondolja meg, hogy a napok most mily rövidek!

Az életmentő csizma.

— Afrikai élmény —

Igen is uraim, már akár hiszik akár nem, de egy pár bagaria bőr csizma által mentém meg életemet. Ha ezzel nem bírok, megsütnek, megesznek és most már nem élek. —

Azt hiszem, önök valamennyien tudják azt, hogy én alig nyertem meg orvosi diplomámat, azonnal tapasztalataim öregbitése és növelése céljából utazni indultam.

Elindultam tehát Afrikába. — Egyiptomból Abysiniába érve, ott az ember evők elfogtak és akaratom ellenére főnökük elé cipeltek.

A főnök úr, elvette tőlem mindenemet, és meg is falta azonnal. — Lenyelte sajtomat, szalonnámat, subiczkomat, bajuszpedrómet és még ráadásul 2 pakli gyújtófát, melyet itt helyben Zarzetczky gyárában gyártottak. — Megitta a spiritusomat a mely az eddig gyűjtött bogaraimon volt.

E kis intermezzo után hozzám jött, — s miután én a sok tanulástól megfogytam — megtapogatott és teljes meglepéssel mosolygott.

Leszakították rólam minden ruhámat és csak csizmámat hagyták rajtam. Előhoztak egy kalitkát és szépen abba csuktak. Mellém rendeltek egy vén aszszonyt a ki mindenféle tápláló ételekkel hizlalt.

Mindent elkövettem, hogy fogságomból megszabaduljak. Szerelmet is vallottam etetőmnek de ez sem használt.

Majdnem egy évig vándoroltunk az abyssiniai vidékeken, midőn egy szép napon az emberevők főnöke ketrecemhez jön, és teljes meglepéssel, annak ajtaját kinyitja és engemet a már nagyon meghizott halálra ítéltet kihúz és a következő szavakat intézi hozzám.

— Kedves testvér miután nekem mindeddig a fehérék húsát nem vala alkalmam megízlelni te rajtad fogom megkísérlni.

Én szabadulni akartam és a főnök úrnak kijelentettem, hogy a fehérbőrűek húsa oly kemény, hogy azt lehetetlen megenni. — A főnök azonban beszédemre mitsem adott, megkapta lábamat, czizmámat lehúzta 's azt enni akarta de nem birt vele, és savanyú képpel így szólt:

— Kedves testvér, most már elismerem, hogy a fehérbőrűeknek, oly keményhúsok van, eredj haza, de előbb köszönd meg, hogy költségemre így meghizlaltalak.

Etetőnőmet magammal vittem s Kairóban a rabszolgavásáron eladtam, az érte kapott pénzből ruhát vettem és haza utaztam.

Az egyik bagaria czizmám még most is meg van, s nagy tiszteletben részesitem mert csak neki köszönhetem, hogy most még élek.

P. B.

Változandóság.

Változandó ez az élet

S amíg csak tart, az leszen:

Ma itt ülök szomoruan,

Pedig tegnap hogy mulattam

A fiukkal . . . Istenem!

Félek, hogy az ily változás

Ma-holnap a sírba visz —:

Tegnap Budai bort ittam,

És most mi van poharamban?

— Budai keserű viz.

Kalmán diák.

Mokhány Kóbi.

Nekhem mindig khijotja valamit a pechből! Hát olvasok valamit a „Lloyd”-ban ami nekhem igen thetszetthe és rohanok az illethűhöz.

— Épphen olvastham az ojságban hodj ün megthanáltha edj bodjilárist sok phénzzel, ide fothottham thehát, mert zo wahr ich leb, sajnos, edj ilyen bodjilárist én veszithetem el!

— Közelebből rajzolja le nekem az elveszett tárczát.

— Gott über die Welt, hodjan adjak én khüzelebbi rajzot rúla, mikhor azzal a bodjilárisal a fejemet is elveszthetthem!

— Akkor hát segitek az ön emlékező tehetségének: Nem fekete borjubörből volt az a tárcza?

— Soll ich gesund zein, sakugyan fekhete borju bür volt.

— És tartalmazott-e hatosztályt?

— Épphen ahodj ün mondja: hatosztályt!

— Ezen hat osztály egyikében nem volt-e egy levél bizonyos Funkelsteintől, és egy számla Kohntól?

— Merkwendig hodj passzolnak a nevek!

— Végre tartalmaz-e a tárcza 600 forintot?

— Gott der Gerechte! hol volt az enyém fej? Netto 600 florint hiányozza thülem!

— Tehát valósággal egyezik minden?

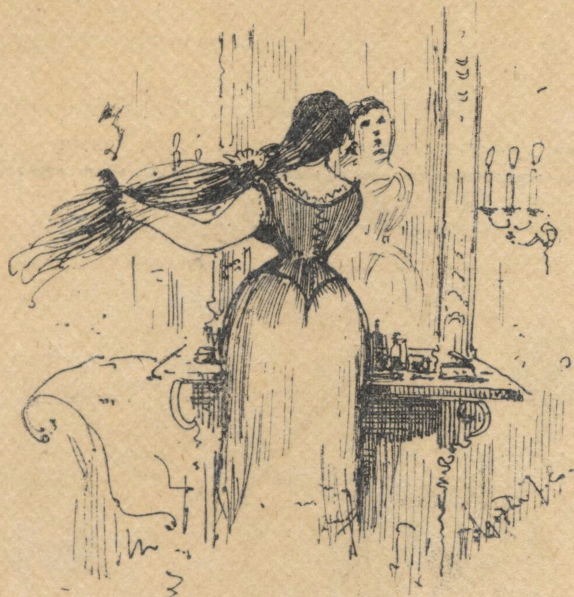
— Wie heiszt valósággal? Edj hajszállnyira edjezik!

— Jól van uram, — azon esetre, ha egy ilyen tárczát találандok, akkor mindenesetre értesíteni fogom.

Levaltham füzve! Hát még ilyen Schwindlerék is vannak, akhik bolonddá theszik az embert?

Farsangi képek.

I.

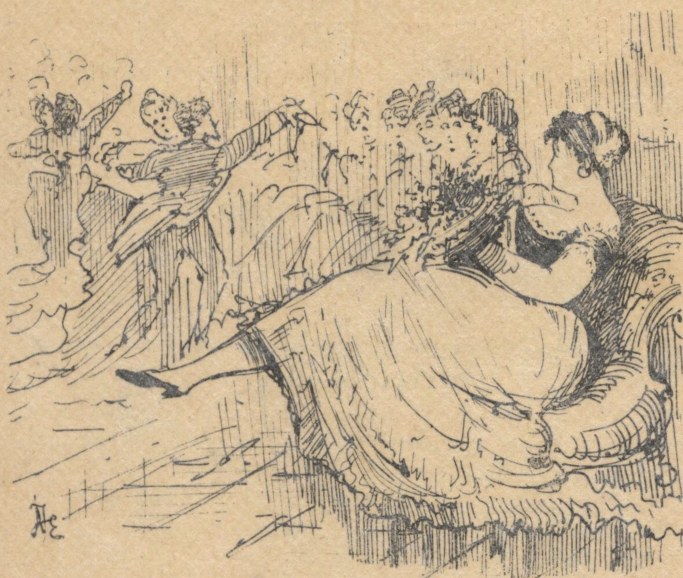
Lotti kisasszony
Készül a bálba,
Hódítani fog
Szépsége már ma.

II.

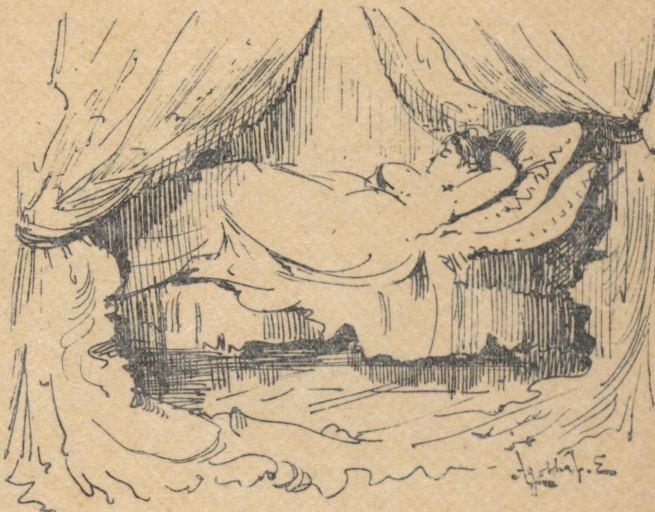
Bein a teremben
Frakkos uracskák
Im körülötte
A szelet csapják:

III.

Jaj, dehogy csapják!
Tőle mind messze . . .
Senki se látja
Szinte szerencse.

IV.

Pihen a bálban,
Otthon is — Lotti.
Nyugalom után
Édes nyugodni?

KATHEDRA.

Uraim! . . . A jog különféle, teszem azt a bagoly olyan madár, melynek jog köréhez tartozik a éjjelt napallá tenni.

— Uraim a nyelv az ember természetes ismertető jele. Ha egy ökör

azt mondhatná: „Én ökör vagyok,“ akkor ő többé nem ökör, hanem ember volna.

Fotografiák röptiben.

I. Szna Tmás.

Kezdhethném méltóbb férfian a röptiben való fotografálást?

Volt és van — és nem csak nálunk — gyorsocsi gyorsvonat, gyorsiró, gyorseladó és gyorsívó; de gyorsbeszélő-országoshírű csak egy van. És ez „ő.“ Ő a kartárs. Ami kortársunk. Kisch Jankef és — ?*), Szász Károly és Béla, Gyulai és Jókai, Rákosi és Dóczy és Csiky, Komócsy József és Madách Aladár **), Bartók és Szabó Endre és Ágai, Rém József és Ábrányi Emil és Hazafy Veray kortársa. És a többieknek. Ő, Szna a Tmás.

Ennyi dicsőségre csak lehet egy kicsinység büszke az ember.

Hát még ha nem csupán kor-, de egyszersmind kartársa is abban a lisztában felsorolt nagyságoknak.

Mert ő ir. Ir mintaballadát, mintanovellát, mintaletrajzot és mintalevelet.

Szépirodalmunk összes bajai abban rejlenek, hogy senki se utánozza mintáit. Azért-e, mert utánozhatatlanok? vagy pedig jó útra térni legalább is nehéz?

Megírta Molière élettrajzát; elmondta benne róla, hogy Schakespeare kortársa volt.

Nos ezen megütőköznek.

Én inkább azon csodálkozom, hogy a két Kisfaludyról szóló művében elfeledte megírni róluk, hogy kortársak.

Óh Szna Tmás! ily kétségbevonhatatlan irodalmi tényt kifeledni.

Ir kritikákat. Ő a nemzet kritikusa. És pedig oly kritikus, a kinek e miatt nincs ellensége. Küldeném hozzá iskolába Gyulai Pált.

Kiírta a „Nagy szellemek“-et; honnét? azt nem tudom.

Ujabbán neszt fogott a római irodalom felől s ugyan akkor egy latin-magyar szótár kerül keze ügyébe. Mindez arra csábítja, hogy lefordítsa Ovidius „Ars amandi“ című munkáját — prózában. És pedig azért így,

*) Arany meghalt; azóta Kisch páratlan.

**) „Szerelem könyvé“-t irt mindkettő.

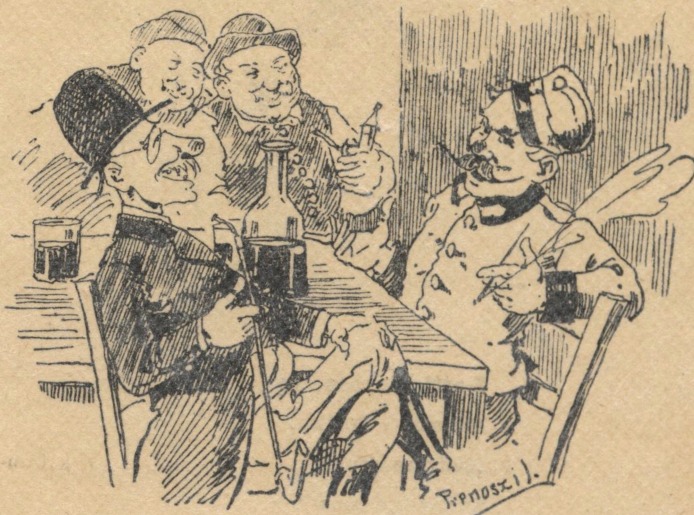
mert jól tudta, hogy a hexaméterben nem gyönyörködnek kortársai, már t. i. az ő hexamétereiben.

Legeslegujabban a francia irodalomról lön hallomása. A sors most egy francia-magyar szótárt játszik kezei között s az eredmény Lemaistre egyik műve lefordítása.

Ime a gyorsbeszélő így lesz egyszersmind gyorsnyelvtudóssá is.

Hogy e képet teljessé tegyem, fonografra szedném a beszédit; hanem fonograffal nem rendelkezem.

BAKAHUMOR.

Meggondotlanul.

Százados. Örmester, tegnap azt parancsoltam, hogy gyalogos Makrancost rapportra állítsa.

Örmester. Instálom alásan kapitány uram; ez egyszer elfelejtettem.

Százados (haragosan): Nos, ha maga olyan számár hogy mindent elfelejt, akkor úgy tegyen mint én, és jegyezze fel.

Katona iskolában.

Altiszt: Mit tesz a katona akkor midőn ül?

Katona: Hát felkel, ha felebbvalója előtte elmegy.

Hirtelenkedés.

Fiu (az iskolából jöve): Édes apám, igaz-e az a nüt ma a tanító úr mondott, hogy az emberek a majmóktól származnak?

Apa (boszusan): Te semmire kellő, az az eset csak nálad fordulhat elő, de nálam ugyan nem.

Házi élet.

— Az a Haragosi úgy él a feleségével mintha csak színházban játszanának.

— Hogy hogy?

— Hát csak úgy, hogy náluk egyik fellépés a másikat követi.

Valaska Pavel pánszláv povedálásai.

Forr mireg zenyím kebelembé, mint Aetnaba szurok.

Oh Aetna! . . . Miért nem vagyol te Magyarországba, hogy belid lehelnám zenyím boszuság s első-pörnám magyárt Szvatopluk földjérul és kipusztitanám tótot, ki megvan tót, beszilja po szlovenszki és mégis érezi po magyarszki!

Megint komiszkodja velunk magyár! Szegíny Lacjákat, ki muszka lovagi elígtítelel kifricskazta magyár esperest lakásából, pörbe fogta konvent.

In nem koptattam volna zenyím marok, én kikan-csukasztam volna ebatta magyárt, minek akarja magyarosítani zenyím dicső szláv nációt.

Ne filj hős férfiu, muszka nem felejt tied hős tett. Ha kitagadja tíged konvent, zatyuska, mienk ídes czar megadja neked konventio rubelokban. S ha mienk lesz madarzka krajina; te megkapol vallási oktatási miniszteri szék.

Sak megmutatjunk mimagyárnak, mienk hatalom, mienk zerő!

Podszem vutki, had zigyam lelkesedís s öntsem le zenyim mireg.

Iljen mienk zatyuska, Sándor czar, ilyen Lacják! Do pekla magyár!

Mindegy neki.

Vádlott (a bírákhoz akik a vád és védbeszéd megértése után épen a mellékteremben akarnak az ítélet kimondása felett tanácskozni): Tekintetes törvényszéket arra kérem, hogy végettem ne nagyon veszekedjenek, — mert én nem nézek arra az egy pár eszendőre, ha több vagy kevesebb.

Tromfra-tromf.

Hölgy (az első emelet ablakáról a II-ik emelet ablakán kinéző úri emberhez): Az mégis kiállhatatlan uram, hogy az ön kutyája egész éjszaka vonít.

Úr: Ezt csak azért teszi, mert egész nap nem zongorázik.

A bíró előtt.

Bíró (vádlotthoz): Mi a neve és foglalkozása? (Vádlott hallgat.) Hogy merészelt ön egy szerencsétlen család számára gyűjteni, holott önnek családja sincs?

Vádlott: Tekintetes bíró úr! Instálom alásan, a dolog voltaképen úgy áll, hogy én husvét után házasodom, minthogy pedig minden bizonnyal gyermekeim is lesznek, hát egy kissé előre akartam a szerencsétlen családról gondoskodni.

Csicsóné és — Blaháné.

Pardon a (papiroson) egymás mellévalóhelyezésért, de kénytelen vagyok vele . . .

Csicsónéból — Rákóczy lett!

Hallottál már ilyen érdemes hecczet valaha dicső publikum? — no ha nem, halljad hát.

Hogy a kalendáris melyik napja járta vala légyen akkoron, mikor ez az agyafurt transzsubstancziáció megesett — az nem kilogrammos (ad notam: fontos), a fő csak az, hogy megesett.

„A ven kupecz“ — a ki az ősszel „Vásárnia“ volt még s a ki nem régiben is „Piroska lányasszonya“ akarózzott kereszteleődni — aznapi szinpadí próbái bevégzőődvén, Blaháné nekigyűrkőőzt, hogy majd haza vágtattattatt.

A jó komédiás-művész urak azonban nem azért jó komédiás-művész urak, hogy iránta érzett tiszteletüknek hallható jelét is ne adnák bucsuzóra. Megvakarintván tehát annak rendje és módja szerint gégájukat (Vasvári Kovács specialista ebben) rágyújtottak arra a modern Rákóczyra, a melyik is annak okáért így kopogtatott a művésznő dohártyáinál hogy :

„Vóttál-e már Devecserben,
Üttél-e már az őlemben —
Csicsóné, galambom?
De rád illik a csókom!“

A nemzet ficsirtája elandalóva hallgatta ezt a Csicsónéból lett Rákóczy-indulót és — — és előszóllittatá a fiakkerét, a ki aszongya, hogy ő Nr. 223.

... Tessék kombinálni s a lutriba rakni!

Kék Macska.

Felvilágosítás.

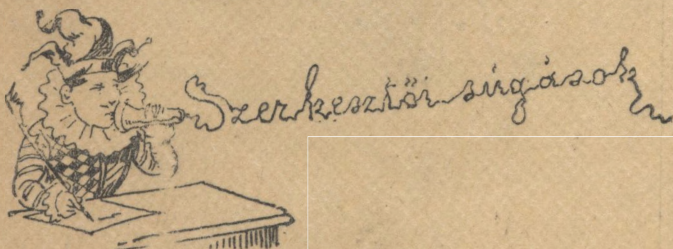

Rebeka (férjéhez):

Az elűkkelő höldekkel thűbbi khűzt disputhirozthunk a Geschäftrül is, hodj mi a tholajdonkhépen, de edjikhünk sem thodta. Móriczleben madjarázd meg khérlek, mert the zornaliszta is vadjol.

Móricz: Merk' Der's

Rebekha leben! A Geschäft nem egyéb mint a más emberek pénze!

K—ny L—s. P—s. Köszönettel vettük, s a mint látja az első közöljük is. A többi is jönni fog. Az utolsó megjegyezzük, hogy a „N—t“ „rovását“ nem V. hanem Cs írja. A tisztelet példány rendszeren indul. Rendes munkatársaink sorába iktattuk. Üdvözlét. K—sz J—f Szendrő. Hát te nem nyargalsz többé a pe gazsz lován? Hajdanában pedig nagyon vágtad a hexameteret. Nos, csak rukkolj ki. Servus! Mi'u. Tudja e, hogy a kandurok aprilisban a legsoványabbak? Ön pedig már most lézeng? „Csónakáztam“ ... Még korán volna; csakhogy ön nem tud kormányozni. Kering a sajkája. P—a B—a Bpest. Köszönjük a buzgalmat, majd megfizeti a nagyharang. Sz—y Gy—a Győr. Sziveskedjék kérem a clichéket már egyszer a postára tenni. I—y M—a Pösfalu. Megkapta-e levelező lapomat? Várom mielőbb a kértet. Üdvözlöm. Több kéziratról s levélről jövőre.

Mély fájdalommal és elszontyorodott szívvél jelentjük az ismerősöknek, rokonoknak és az egész falamiának a

Nem(fizeti) Njság

és

Ki(nem)tartás

valóságos 10.000 frt. kauczióval megjelenő politikai sakter napilapok megjelenésének 122, és előbbeninek feltámadása 4-ik napján végelsorvadásban történt gyászos és mégis mulatságos elhunytát.

Az engesztelő szent bikavér áldozatok szombaton fognak Bachus oltárán bemutatattani.

Budapest, 1884. febr. 15-én.

Béke és martás makulatáikra!

Siratják:

Miskolczi Adolf Szeghő Béla Mihasznai Mozes
néhai administrator. kubikoló a lap (tulvilágra) expedálója.

Megrendelési felhívás a felvidéki t. lelkész urakhoz.

Ki ne emlékeznék vissza a „Senk palencseni“ féle verses füzetre, melyet a 40-es években néhai Dr. Andráscsik János volt bárttai plébános a pálinkaivás meggátlására a felvidéki tót nép számára humorosan megirt és kiadott?

Ezen könyvecske 4000 példányából mai nap-ság már alig akad egy kettő; tudnivaló dolog, hogy azt a kocsmárosok, — mert több helyen a nép fogadalmat tön, hogy a pálinkát többé inni nem fogja, — csakhamar kiirtották.

Csak kedves kötelességet vélek tenni, ha ezen nagy bátyám által irt könyvecskét újból sajtó alá bocsátom s néhány rajzzal kibővitve ugyanazon tartalommal kiadom.

Egy könyvecske ára 10 kr.

Minden öt könyvecskére egy ingyen példány jár.

A t. lelkész urak érdekében áll, hogy ezen könyvecskéből hiveik közt leendő kiosztás végett minél több példányt megrendelni szivesek lesznek.

A pénz beküldése egyelőre felesleges, csak levelező lapon kérem velem legkésőbb márczius 1-ig tudatni, hogy hány példányra történik a megrendelés, mert felesleges példányokat nem nyomatok.

A mű megjelenik f. év márciusban.

Budapest, 1884. február 9-én.

Iklódy Győző,

a „Füllettő“ f. szerkesztője és kiadója.
VIII. Stáció utca 6. sz.